

Pipálnak lomha magyarok;
Ha égne bennük Szondi vére,
Nem jobban, csak, mint bennem ég –
Ejh, nem méltó már hős nevére
E romlott, gyáva nemzedék!

– Itt állok újra Drégely ormán,
De nem bírom már itt tovább...
Haragvó lelkem búsmogorván
Repül az ismert tájon át, –
El innen! – jobb, ha völgybe térek,
Ott nincs a multnak híre sem, –
Ott majd, én tiprott, árva féreg,
Kisírom magam csendesen.

NYÁRI DÉLI CSEND

Virágos réten, róna lágy ölén
Friss szénaboglya illatos tövén
Szent sugárzású nyári ég alatt
Olvadtt aranyban heverek hanyatt.

Cirógat halkan hajlongó síkár,
Egy zümmögő méh halkan muzsikál;
Lágy kaszapengés hangzik messziről
S az alvó csenden lágyan szétterül.

Nagy, boldog csendben hallgat a határ,
Áll az idő is, vagy tán alvajár;
Madár se pittyen árnyas lomb alatt, –
Odafönt most van delelőn a nap.

Harangszót ringat lengő fuvalom,
Fölrezzen rá az alvó nyugalom:
Száll, száll a hang s míg hullámozva
zeng,
Imádkozik a nyári déli csend...

ÚJ ÁBEL

Anyám! Kegyelmed özvegyasszony,
É szűken van a kenyerek;
Azért én, lássa, nem panaszlom,
Hogy Káin együtt él velünk;
Kegyelmed gyermekül fogadta,
Bár nem Kegyelmed szülte őt: –
Legyen testvér az istenadta,
Ha ős törzsünkkel összenőtt;
De kikesergem a világba:
Jószívem hozzá mindhiába,
És velünk él bár egy kenyéren,
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! e Káin csúf szokásból
Minden dolgomba belegázol;
Játékban, utcán, kint a páston,
E Káin sohse fogja pártom;
A taligánkat sohse húzza,
Mikor meg tolná, visszahúzza,
Zsebemből kicseni a gombot,
Tarisznyámból a kenyeret, –
Amit én gyűjtve összehordok,
Ő széjjelszórja s kinevet;
Más kedvét ellenemre szítja,

Utcák kutyáit rám uszítja
S örül, ha folyni látja vérem, –
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! én Káint bepanaszlom...
Kegyelmed gyöngye beteg asszony,
S míg betegen nyög itt az ágyban,
Ő mért fütyül kint oly vidáman?
Ha házunk öneki is háza,
Idegenek közt mért gyalázza?
Ha idegen a lelke tőlünk,
Anyám, – Káinnal mért vessződünk?...

Nem vagyunk senki kapcarongya,
Én nem leszek Káin bolondja, –
Anyám! nekem már forr a vérem:
Nekem e Káin rossz testvérem, –
Anyám, így élni nem öröm...
Én Káint többé nem panaszlom,
De ezt így nem bírom sokáig,
S ha Káin jobbá most se válik,
Akkor az Isten irgalmazzon, –
Bevégzem vele nagy pöröm:
Anyám, – én Káint megölöm!...

IPOLYSÁG

Kék ormok itt már fennsíkká simulnak,
A sík párkánya az Ipolyra lejt;
A párkány szélén, képe messzi multnak,
Kéttornyú templom, patinásra vert;
Drégely felől a hajnal símogatja,
Két méla tornya nyugvó napba néz,
Tövén kis város kedves arculatja:
Kőhíd alatt az Ipoly vize ballag,
A kőhídon túl ligetes hegyaljak, –
S a tájék rajza – kész.

Ráringatom most lelkemet a tájra,
Mint hol a fényt, felhőfátylon át;
Erdőn és utcán bolygok, mint az árva
S jaj! nem lelem már tűnt lábak nyomát.
Egy kicsi ház még dalt zendít szívembe,
De azt is mintha sírból zengené
S hangjában mintha másvilág izenne, –
Ráringatom még lelkemet a tájra
S vén bánatommal megyek, mint az árva,
A temető felé...

Kalász Márton

Ahogy már a Palóc Társaság rendezvényéről írott cikkünkben jeleztük, városunkat látogatásával megtisztelte **Kalász Márton** költő, a Magyar Írószövetség elnöke, aki 1934-ben született Sombereken. Pécsett érettségizett, 1957-től Budapesten él. Dolgozott mint rádiós riporter, kiadói szerkesztő, 1970-től 1985-ig az Új Írás szerkesztője, s közben négy évet töltött Berlinben a Magyar Kultúra Háza munkatársaként. 1955-ben adta ki első verseskötetét Hajnali szekerek címmel. Azóta több vers- és prózakötetet jelentetett meg. Sokat fordított német nyelvből.

ELÉGIA

Itt kóborlok e városon, hiába,
felejtettem, amit csak lehetett.
Csitít a dómok szobor-fogazása,
megbékül lassan a fejem felett.
Földalattiból föl magasvasútra,
könyvek közül reptérre, moziba,
s agyamban valami örök idegláz:
csak haza innen, ó, haza, haza.

Pályaudvaron álltam kedvesemmel –
a még-látatlan tenger zuhogott
kódéval, heringszagával fejedben,
vízcsapként kintrekedt hajó huhog.
Végül a jeges városban maradtunk,
túrva egymást napokig szótlantul;
most egyedül a lúgozott fenyőknél,
mikre a víz, víz szennye csavarul.

Álomban a hófényű szürkületbe
lépek fiaimmal... S játékos az ég:
lénymet zajba – puha foglalatba
készleti fürgén nagy szemüvegét.
Örülünk e kis-kutyás kullogásnak,
cinkosan, s én, a pulóver alatt,
születni hallom végre, moco rogni
a fényeskedni gyenge szárnyaimat.

MINIATÚR

Kiáltanék. Szépem, szerelmem!
Mint vitorla, fénylik a nyelvem.
S az Idő óceán-magánya
nem menekít. Sodor utána.

Kalász Márton (jobbról) és Németh Zoltán